



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 277/05-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., bytom B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 170/00 a jeho rozsudkom z 19. marca 2004 v spojení s postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 208/04 a jeho rozsudkom z 22. júna 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. októbra 2005 doručená sťažnosť M. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 170/00 a jeho rozsudkom z 19. marca 2004 v spojení s postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 208/04 a jeho rozsudkom z 22. júna 2005.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou z 20. novembra 2000 domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy. Jeho právna vec bola právoplatne skončená po piatich rokoch trvania súdneho konania, čo sa mu javí tak, „... ako by samosudca prvostupňového súdu zneužil svoje právomoci verejného činiteľa, keď začal k mojej škode prejednávať pracovnú vec až 12. 4. 2002 a vytýčil 12 pojednávani (...) + 1 pojednávanie za účelom vynesenia rozsudku, v dôsledku čoho ma nakoniec zaviazal samosudca JUDr. E. T. v 1. st. rozsudku zo dňa 19. 3. 04 zaplatiť za každé pojednávanie právnemu zástupcovi odporcu 8 007,- Sk a celkom ma zaviazal k úhrade k rukám JUDr. M. G. zaplatiť za pojednávania 95.889,- Sk...“.

Sťažovateľ namieta skutkový stav zistený okresným súdom a zastáva názor, že „Ak súd v rozpore s listinnými dôkazmi uveril po štyroch rokoch nevierohodným svedkom zamestnancom S., čo toto súd nepresvedčivo v rozpore s § 157 ods. 3 ZP, ale ani vôbec neodôvodnil v rozsudku, že prečo a ako sa mal môj pracovný pomer skončiť už ráno 5. 9. 2000, potom súd mal postupovať podľa § 56 ZP odst. 2, že nesporne som dňa 5. 9. 2000 poobede a do večera prácu vykonával, preto sa tým založil nový pracovný pomer, ale už bez skúšobnej doby?!“.

Sťažovateľ polemizuje s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym názorom všeobecných súdov, ktoré podľa neho nemali „... uveriť tzv. svedkom, ktorí dodnes pracujú v organizácii odporcu, že mi bola daná ústna výpoveď z pracovného pomeru už dňa 5. 9. 2000, keďže tento deň so mnou nik o skončení pracovného pomeru ani o výpovedi nehovoril...“.

Sťažovateľ nesúhlasí ani s rozhodnutím okresného súdu v časti týkajúcej sa náhrady trov konania a uvádza, že „*Išlo o pracovný spor, kde prietahy v konaní zavinil samosudca a aj advokát, ktorý zatajoval písomnosti, po častiach dôkazy odovzdával súdu a na pojednávania chodil nepripravený, preto sudca bol povinný použiť § 150 O. s. p. a vôbec nepriznať trovy konania advokátovi*“.

Napokon sťažovateľ tvrdí, že okresný súd v napadnutom konaní nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), „... *nadbytočne nariad'oval pojednávanie s dodatkom, že sudkyňa zväži ďalšie dokazovanie a konkrétne napr. 1. 10. 2003 odročila po otvorení hneď pojednávanie, že pre neprítomnosť moju, keď tam bol môj zástupca a keď som sa na nasledujúce pojednávanie dostavil, od mňa ani sudkyňa nič vedieť nechcela, čo je šikanovanie účastníka*“.

Z uvedeného sťažovateľ vyvodzuje, že „*Súdy porušili moje právo podľa Ústavy SR čl. 47 odst. 2 i čl. 48 a domáham sa zadosťučinenia maj. ujmy 400 tis. a nemaj. ujmy 800 000,- Sk*“. (Sťažovateľ v závere sťažnosti zrejme nesprávne uviedol, že v jeho prípade bol porušený čl. 47 ods. 2 ústavy, ktorý ustanovuje základné právo na právnu pomoc, avšak v záhlaví sťažnosti je výslovne uvedené, že namieta porušenia základného práva na súdnu ochranu.)

Poukazujúc na svoju nepriaznivú sociálnu situáciu sťažovateľ zároveň žiada, aby mu bol v konaní o jeho sťažnosti pred ústavným súdom ustanovený právny zástupca z radov advokátov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ namieta porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 170/00 a jeho rozsudkom z 19. marca 2004 v spojení s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 208/04 a jeho rozsudkom z 22. júna 2005.

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 170/00 a jeho rozsudkom z 19. marca 2004

Pri prejednaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v označenom konaní, ako aj jeho rozsudkom z 19. marca 2004, ktorý nadobudol právoplatnosť 22. augusta 2005, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Citované ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že sťažovateľ

má právo domáhať sa ochrany základného práva na ústavnom súde v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

Zo sťažnosti, ako aj zo súvisiaceho súdneho spisu vyžiadaného ústavným súdom v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti vyplýva, že o sťažovateľovom návrhu rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 14 C 170/00 z 19. marca 2004 tak, že ho zamietol, „... *konanie v časti náhrady mzdy vo výške 8 189 Sk od 10. októbra 2000 so 17,6 % úrokom z omeškania od 13. novembra 2000 po dobu určenia súdu...*“ zastavil (na základe späťvzatia žaloby sťažovateľom v tejto časti) a zároveň zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalovanému trovy konania a právneho zastúpenia v sume 95 889 Sk.

Podaným odvolaním sa sťažovateľ domáhal, aby krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel. Krajský súd však rozsudkom č. k. 2 Co 208/04-137 z 22. júna 2005 rozsudok súdu prvého stupňa v časti, ktorým bola žaloba zamietnutá, potvrdil a v časti náhrady trov konania zrušil a vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Z uvedeného vyplýva, že námietka porušenia základných práv sťažovateľa v podobe odvolania smerujúca voči rozhodnutiu okresného súdu bola predmetom rozhodovania krajského súdu. V rámci tejto procedúry krajský súd ako súd odvolací rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmal a svoj právny názor vyjadril v rozsudku z 22. júna 2005.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebol príslušný na preskúmanie rozsudku okresného súdu v časti, ktorým bol jeho rozsudok odvolacím súdom potvrdený, a to preto, lebo preskúmanie tohto rozhodnutia na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie rozsudku krajského súdu (obdobne napr. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu bráni aj tomu, aby sa ústavný súd zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smeruje proti neprávoplatnému výroku rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu týkajúceho sa náhrady trov konania. Ako už bolo uvedené, krajský súd na základe sťažovateľom podaného odvolania rozsudkom z 22. júna 2005 prvostupňový rozsudok v tejto časti zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Keďže v predmetnej veci bude o náhrade trov konania znovu konať a rozhodovať okresný súd ako súd prvého stupňa a v prípade napadnutia jeho rozhodnutia niektorým z účastníkov konania odvolaním aj krajský súd ako súd odvolací, je právomoc ústavného súdu vylúčená, aj pokiaľ ide o túto časť sťažnosti.

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 208/04 a jeho rozsudkom z 22. júna 2005

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namietal aj porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v označenom konaní a jeho rozsudkom z 22. júna 2005.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť

po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02).

V prejednávanej veci je zo skutkových zistení súdu prvého stupňa, ktoré odvolací súd nespochybnil, zrejme, že u sťažovateľa (v napadnutom konaní v procesnom postavení žalobcu) došlo ku skončeniu pracovného pomeru v skúšobnej dobe zo strany žalovaného ústnym oznámením 5. septembra 2000, čomu sťažovateľ riadne porozumel. V súvislosti s tým krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku okrem iného poukázal na skutočnosti, ktoré považoval za jednoznačne preukázané, a to, že sťažovateľ si osobne „... vyzdvihol výstupné formality a od 6. 9. 2000 nie je zapísaný v evidencii dochádzky, pre odporcu prácu nevykonával ani sa o ňu neuchádzal. V čase od 26. 9. 2000 do 7. 10. 2000 bol PN a o prácu u odporcu sa uchádzal až dňom 8. 10. 2000, teda až po skončení pracovného pomeru. Pokiaľ ide o formu samotného zrušenia pracovného pomeru, tak takýto právny úkon nemusí mať pod sankciou neplatnosti písomnú formu. Túto nemal ani v danom prípade, ale došlo k nemu, ako je uvedené zhora ústnou formou. Preto okolnosti dodatočného doručovania zrušenia pracovného pomeru, keď navrhovateľ neodovzdal výstupné formality, sú irelevantné a nemajú vplyv na skončenie pracovného pomeru. Ani nedodržanie lehoty písomného oznámenia o zrušení pracovného pomeru v skúšobnej dobe, nemá tak isto za následok neplatnosť právneho úkonu. Táto lehota má len poriadkový charakter. V danej veci sa účastníci k písomnej pracovnej zmluve nedohodli na tom, že oznámenie o zrušení pracovného pomeru sa druhej strane doručí najneskoršie tri dni pred dňom, keď sa má pracovný pomer skončiť. Odvolací súd vychádzajúc z uvedeného sa stotožňuje aj so záverom súdu prvého stupňa, že neplatnosť skončenia pracovného pomeru navrhovateľ uplatnil po zákonnej prekluzívnej lehote (§ 64 Zb.). Pracovný pomer skončil dňom 5. 9. 2000 a návrh bol podaný až dňa 20. 11. 2000, t. j. po dvojmesačnej prekluzívnej lehote. Čo sa týka návrhu navrhovateľa na ďalšie dokazovanie, odvolací súd poukazuje na

to, že navrhovateľ bol v konaní vypočítaný ako účastník konania a účastníci boli súdom prvého stupňa poučení v súlade s § 120 ods. 4 O. s. p.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti, ktorým bol návrh zamietnutý ako vecne správny v súlade s § 219 O. s. p., potvrdil“.

Krajský súd sa podľa názoru ústavného súdu vo svojom rozhodnutí vysporiadal s právnymi a skutkovými závermi okresného súdu obsiahnutými v jeho rozhodnutí.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Inými slovami, právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k danému rozhodnutiu, ani skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Z obsahu sťažnosti vzťahujúceho sa na túto jej časť vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym názorom

všeobecných súdov, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení vo veci sťažovateľa.

V okolnostiach prípadu podľa názoru ústavného súdu napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 2 Co 208/04 z 22. júna 2005 nie sú svojvoľné a nezasahujú do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené. Krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne udržateľné. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že namietaný rozsudok krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení Zákonníka práce, ako aj zákonného ustanovenia o potvrdení vecnej správnosti prvostupňového rozsudku odvolacím súdom je namietaný rozsudok krajského súdu aj náležite odôvodnený.

Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúvaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutia bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označeného základného práva, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy vo vzťahu ku krajskému súdu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní

Vzhľadom na nadobudnutie právoplatnosti meritórneho rozhodnutia ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu prichádza v danom prípade v rámci jej predbežného prerokovania do úvahy iba posúdenie možnosti jej prijatia na ďalšie konanie v časti týkajúcej sa rozhodovania okresného súdu o trovách konania.

Ťažiskovým pojmom a komponentom tohto základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je to, že jeho ochrana sa uplatňuje vo veci účastníka v jeho záležitosti.

Aj keď už ústavný súd vyslovil, že „Aj na súdne konanie v časti týkajúcej sa iba náhrady trov súdneho konania sa vzťahuje základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (III. ÚS 145/02), dospel v okolnostiach prípadu k záveru, že právna neistota sťažovateľa bola odstránená nadobudnutím právoplatnosti rozsudku vo veci samej (t. j. 22. augusta 2005), teda pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Vychádzal pritom z obsahu sťažnosti, z ktorého vyvodil, že sťažovateľ svojou sťažnosťou namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní pred okresným súdom a krajským súdom, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o jeho uplatnenom nároku na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy.

Vecou samou v konaní pred okresným súdom a krajským súdom, v ktorom podľa sťažovateľa došlo k porušeniu jeho označeného základného práva, teda nebolo

rozhodovanie o náhrade trov konania. Vzhľadom na odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľ nachádzal pred právoplatným skončením predmetného konania vo veci samej, v čase podania sťažnosti už k porušovaniu jeho označeného základného práva nedochádzalo. Ústavný súd nezistil, že by v konaní okresného súdu po nadobudnutí právoplatnosti meritórneho rozhodnutia dochádzalo k zbytočným priet'ahom a ani sťažovateľ priet'ahy v konaní pri rozhodovaní o trovách konania výslovne nenamietal.

V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikoval, že jedným zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 61/03).

Vzhľadom na to, že sťažovateľ sa domáhal aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia, ústavný súd poznamenáva, že jeho fakultatívna právomoc priznať v prípade, že vyhovie sťažnosti tomu, koho práva boli porušené, aj peňažnú satisfakciu podľa čl. 127 ods. 3 ústavy, v žiadnom rozsahu a nijakým spôsobom nemodifikuje účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje v konaní o namietanom porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. V nadväznosti na to je tiež potrebné zdôrazniť, že nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nemožno ponímať ako nejaký samostatný nárok na prípadné odškodnenie za zistené priet'ahy v konaní príslušného štátneho orgánu, keďže tento nárok má len akcesorickú povahu. Ústavný súd už v spojitosti s tým vyslovil, že „Satisfakčný potenciál rozhodnutia ústavného súdu nie je autonómnym prvkom ním poskytovanej ochrany ani akýmsi paralelným titulom pre domáhanie sa tejto ochrany. Takýmto titulom je len výlučne potreba chrániť konkrétne základné právo sťažovateľa a prostredníctvom tohto práva aj princíp právnej istoty. Inými slovami, meritórne konanie o námietke porušenia práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je účelné a v zásade prípustné v prípade, že takýmto konaním by ústavný súd bol spôsobilý odstrániť stav právnej neistoty vyvolaný zbytočnými priet'ahmi. V prípade, že sťažovateľ už má

k dispozícii právoplatné rozhodnutie daného štátneho orgánu, takáto možnosť zo zrejmých dôvodov neexistuje“ (I. ÚS 235/03).

Keďže uvedené skutočnosti s poukazom na zmysel a účel ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy vylučovali ďalšie konanie ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa, ústavný súd ju už aj v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Aj napriek tomu, že sťažnosť nespĺňala všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu v zmysle ustanovení zákona o ústavnom súde, ústavný súd sťažnosť odmietol. Nevyzýval pritom sťažovateľa na odstránenie jej nedostatkov, pretože ani ich odstránením by nebolo možné prijať sťažnosť na ďalšie konanie. Z toho istého dôvodu považoval už tiež za bezpredmetné zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2005